

Bezbariérové Klatovy – studenti gymnázia pomáhají

Prožít jeden den na invalidním vozíčku a pomoci tak najít všechny překážky, které by znemožnily pohyb postižených po Klatovech, je zajímavou zkušeností pro skupinu dívek ze třetího ročníku. Díky nim je zmapována cesta pro postižené na úřady, které by mohli klienti potřebovat. Hlavním úkolem je zjistit jejich dostupnost na vozíku .

Dostat se bez pomoci do dveří...

Některé úřady postiženým vycházejí vstříc.

Takto popsaly své zážitky studentky:

Jeden den na vozíčku

Anna Pflugová:

Když se nás paní profesorka při hodině ptala, jestli by se nenašli 3 zájemci, kteří by pomohli při projektu Klatovy bez bariér a mohli by si tak vyzkoušet, jaké to je jezdit na vozíčku, okamžitě se toho chtěli účastnit všichni, takže jsem ani nevěřila, že by to bylo svěřeno zrovna nám. Ale měly jsme štěstí. Nejdříve jsem z toho byla ohromně nadšená. Později jsem si však začala uvědomovat, že na nás leží velká zodpovědnost. To, jak dobře nebo špatně bychom tento úkol splnily, by mělo vliv pro život lidí odkázané na vozíček. Ale i přes tento fakt jsme si tento den dobře užily a je to neskutečný zážitek, kterým se nemůže chlubit každý. Zažily jsme vtipné okamžiky, u kterých jsme se hodně nasmály. Poznaly jsme však i takové okamžiky, které nám dokázaly, že i v dnešní době jsou lidé stále solidaritní a empatičtí. Tím jsme byly příjemně překvapeny. Zároveň jsme se ale cítily, jako že tyto ochotné lidi podvádíme, protože my ve skutečnosti jejich pomoc ani soucit nepotřebovaly a už vůbec jsme si ho nezasloužily. Než jsem si jízdu na vozíčku mohla sama vyzkoušet, nedokázala jsem si představit, jak je to těžké a kolik překážek je potřeba překonat. Například pouhé přejetí silnice byl z počátku velký problém. Než jsme přišly na to, jak přesně s vozíčkem manipulovat, užily jsme si spoustu karambolů. Pro nás to byla většinu času zábava, ale jen díky tomu, že jsme se kdykoliv mohly z vozíčku zvednout a jít po svých. Představa, že bych takto měla žít celý život, je pro mne neskutečná. Proto by bylo velmi dobře, kdyby se podobné projekty jako tento dělaly častěji.

Markéta Šnebergerová:

Z celého dne jsem si odnesla spousty zážitků a vtipných historek. Hlavně se mi líbilo, že jsem měla na 1 den možnost vyzkoušet si, nebo alespoň si trochu přiblížit, život člověka na

vozičku. Občas jsme se dostaly do trapných situací, kterým se teď už ale jen smějeme a vyprávíme je svým kamarádům.

Například, když jsme se vydaly směrem k náměstí, řekly jsme si, že to zkusíme projet podchodem. Později jsme ale zjistily, že to byla opravdu chyba. Nejen, že se nám nedařilo k podchodu dostat přes strmé schody, na kterých sice byly dva betonové pruhy bez schodů, ale nejspíš jen pro maminky s kočářem. Ale po tom, co jsme shlédly shora dolů do podchodu, celkem bezmocně jsme jen koukaly a nakonec jsme šly všechny po svých. Spolu jsme zažily mnoho dalších zábavných chvil a celý den jsem si užila.

Pavčina Císařová:

Ne vždy je to jen zábava...

Každý by mohl pokládat úkol, co jsme dostaly za velmi zábavný, ale ne vždy tomu tak bylo. Občas jsem se cítila opravdu špatně. Hlavně ve chvílích, kdy nám někdo pomáhal nebo se jen zajímal. Nejspíš jsem se trochu styděla, že se nám snaží pomoci a nám ve skutečnosti nic není. Na druhou stranu mi to ale ukázalo, že i dnes jsou stále lidé, kteří jsou ochotni podat pomocnou ruku člověku, který to potřebuje.

Názorným příkladem byla situace na Úřadě práce v Krameriově ulici. Na vozíku jsem seděla zrovna já a přístup dovnitř byl poněkud složitější. Museli jsme si odjistit dveře a zvednout rohožku, aby mohl vozík projet. Uvnitř byla spousta lidí a nám se nedařilo dveře otevřít. Během chvilky to lidé uvnitř zpozorovali a šli nám pomoci. Mohli se skoro přetrhnout, jen abychom měly volný průjezd. V tu chvíli jsem se opravdu styděla. Nic mi nebylo, ale musela jsem předstírat, že je. Lidé, kteří takovouto pomoc opravdu potřebují, ji mnohdy nedostanou, zato nám pomáhalo alespoň pět lidí. Když jsme se konečně dostaly dovnitř, všichni na nás koukali. Bylo to nepříjemné. Snažily jsme se to co nejrychleji projet, zjistit, co mají v pořádku a co naopak chybí a rychle jsme zase odjely. Toho nepříjemného pocitu jsem se ale hodnou chvíli nemohla zbavit.